

SOUČASNÝ
FRANCOUZSKÝ
BESTSELLER

ČERNÁ SMRT

FRANCK
THILLIEZ

xyz

Černá smrt

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Franck Thilliez

Černá smrt – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

xyz

ČERNÁ SMRT

FRANCK
THILLIEZ

xyz

Published originally under the title „Il était deux fois“

© 2020 by Fleuve Editions, département d'Univers Poche, Paris

Czech translation © Jiří Žák, 2022

Cover photos © Travel man, akr11_ss, MisterEmil, Madlen, Ratikova, Golubovy, Runrun2,
wavebreakmedia, SpicyTruffel, Michal Ninger / Shutterstock.com

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7683-108-7

ISBN e-knihy 978-80-7683-115-5 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-116-2 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7683-114-8 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*To, co považujete za mé dílo, jsou jen zbytky
mě samotného, zmetky, které normální člověk nevnímá.*

Antonin Artaud

Každopádně, nejdůležitější je konec.

Aristoteles

I.

Hotel U Skály se krčil v místě, kde se údolí řeky Arvy zužovalo do jakéhosi trychtýře vedoucího mezi skalami, asi tři kilometry východně od Sagas. Těsně za hotelem s šestačtyřiceti pokoji se zvedala sto deset metrů vysoká vápencová stěna, jejíž tři čtvrtiny se i uprostřed léta skrývaly ve stínu. Nahoře na ní rostla řídká vegetace, zastíněná šedými a bílými vrcholy Savojských Alp. Vládl tam neustálý chlad a ze zasněžených hor vál studený vítr, zvláště teď, na začátku dubna, kdy se jaro opozdilo.

Bylo skoro půl dvanácté v noci, když se poručík Gabriel Moscato objevil v recepci, na jednom z těch staromódních míst, na němž místo tapet zakrýval stěny hrubý hnědý koberec. Na poličkách stály seřazené figurky z vánočních betlémů a dodávaly zdejšímu místu vzhled staré a nepřilíš vábné venkovské hospody. Četník znal majitele tohoto dvouhvězdičkového hotelu. Romuald Tanchon nabídl v posledních dvou letech práci jeho dceři a vzal ji k sobě na letní brigádu.

Oba muži si stiskli ruce. Majitel už poručíka dost dlouho neviděl. Gabriel Moscato byl zachumlaný v zimní bundě, límec měl zdvižený až vysoko k uším – měřil skoro metr devadesát a vypadal, jako by zestárnul o deset let. Jak dlouho už nespal?

„S vaší dcerou je mi to moc líto,“ řekl Romuald Tanchon. „Z celého srdce doufám, že ji najdete co nejdřív.“

Gabriel Moscato musel podobnou větu snášet už dlouho. Sagas byla díra s třinácti tisíci obyvateli, vyhloubená mezi horami bůhví jakým stvořitelem. Slýchal ji všude, na ulicích i v obchodech, kam kdy vkročil. Byl jí přímo přesycený, ale ze zdvořilosti se naučil aspoň pokývat hlavou. Jeho spoluobčané se mu tak přece jen snažili vyjádřit soucit.

„Objíždím hotely a penziony v okolí Sagas, ve kterých se lidi ubytovávají na přechodnou dobu. Chci od majitelů, aby mi sestavili seznam klientů, kteří se ubytovali přibližně v době, kdy dcera zmizela. Pochopil bych, kdyby mě někdo chtěl odmítnout, v takovém případě bych se obrátil na nadřízené, ale to bych musel podepsat spoustu žádostí a jen by to celou věc zdrželo. V opačném případě to vyřešíme v klidu jen mezi námi a všichni na tom vyděláme.“

Romuald Tanchon vytáhl zpoza recepčního pultu pořadač se dvěma přihrádkami.

„Na zachování soukromí zapomeneme! Jestli můžu nějak pomoci...“

Položil ho před poručíka a potom prsty poklepal na klávesnici.

„Je sice rok 2008, ale mně se pořád nepodařilo stoprocentně zvládnout počítačovou techniku. Ještě teď zapisuju rezervace do staré registrační knihy. Je v ní všechno, křestní jméno, příjmení, datum příjezdu i odjezdu a způsob placení.“

Sundal jeden z mála klíčů visících na stěně za jeho zády. Většina cizinců, jezdících do Sagas, navštěvovala vězně ve věznici, nacházející se na předměstí, v níž se v žalostných podmínkách tísnilo dva tisíce lidí. Turismus tady neexistoval. Věznice, nemocnice, vyšší soud a četnická stanice tady nahrazovaly lyžařské areály.

„Budu v recepci do půlnoci,“ dodal Tanchon. „Devětadvacítka je volná, můžete tam zůstat, jak dlouho budete chtít. Kdybych tady ne-

byl, až budete odcházet, dejte klíče do košíku a pořadač mi nechte na pultě.“

„Díky, Romualde.“

Majitelovy rty se znepokojeně sevřely pod velkým černým knírem, v němž se tu a tam začínaly objevovat stříbrné nitky. Čtyřicítka nešetří nikoho.

„To je minimum, co můžu udělat. Mám Julii moc rád. Takové věci by se nikdy stávat neměly. Chyťte toho hajzla, který to udělal!“

Palcem ukázal za sebe na dveře pokoje.

„Kdybyste mě potřeboval, stačí zazvonit.“

Gabriel vyšel do druhého patra. Bylo to tam cítit lakovaným dřevem a taky vlhkostí. Spaní na takovém místě by vyvolalo depresi u jakéhokoliv specialisty na pozitivní psychologii. Okna z pokoje dvacet devět směřovala ke skále, nacházející se blíž než dvacet metrů. Ať Gabriel jakkoliv zvedal zrak, nespátřil ani jedinou zářící hvězdu, jen pevnou zeď černé tmy, za níž slyšel křičet svou dceru.

Dvaatřicet dní pekla – a pořád nic. Julie se jednou před měsícem nevrátila odpoledne domů. Její horské kolo našli 9. března ráno, tedy den po jejím zmizení, na okraji hustého modřínového lesa, který se táhl až k horským vrcholům. Julie třikrát týdně trénovala na závody v Chamonix, které se měly uskutečnit v červenci.

Podle expertů sedmnáctiletá dívka prudce zabrzdila asi padesát metrů od parkoviště vysypaného šterkem, na svahu mezi Sagas a Albionem. Kolo stálo opřené o strom na konci brzdné stopy.

Psí stopaři z brigády psovodů ztratili její stopu v oblasti parkoviště. Byla jedinou dcerou četníka a domácí ošetřovatelky. Vyrůstala v horách, milovala šachy, přírodu, film a fotoaparát nebo digitální kameru, které nosila všude s sebou. Helikoptéry ze vzduchu a desítky policistů pěšky prozkoumaly les, strmé svahy i náhorní roviny. Potápečí prohledali řečiště a zkontrolovali všechny překážky, jako kmeny stromů a kovové předměty, které by mohly tělo v proudu zachytit.

Kromě policistů a četníků v terénu operovala na místě skupina složená z šesti mužů – mezi nimiž byl i Gabriel – která vyslýchala Juliiny přátele a spolužáky. Určila její časový rozvrh, posbírala záběry z bezpečnostních kamer a analyzovala telefonní hovory. Večer, když se ostatní vrátili domů, Gabriel dál sám prohledával domy, hotely, hospody a kontroloval hosty. Svolával schůzky ředitelů a sbíral dlouhé seznamy lidí, které si přepisoval do zápisníku.

Únosce, pokud nějaký vůbec existoval, možná pocházel odsud, bydlel v lese nebo na alpských pastvinách, ale taky to mohl být někdo z náhodných návštěvníků. Gabriel věděl, že nesmí zanedbat žádnou stopu.

Pokoj číslo dvacet devět byl spartánsky zařízený. Židle bez stolu, pevná telefonní linka, tmavé závěsy, směšná koupelna se záchodovou mísou hned vedle sprchového koutu. Žádná televize, ale malý mini-bar, štědře zásobený alkoholem.

Julie v tomhle hotelu chystala snídaně a luxovala staré koberce. Gabriel si ji v duchu představil, jak skládá prostěradla a ručníky. Nebyl to zrovna nejlepší džob na světě, ale chtěla si vydělat kapesné, aby si mohla koupit lepší digitální kameru, kterou ostatně před dvěma týdny zařadili mezi předměty doličné. Gabriel nedokázal najít paměťovou kartu, která v přístroji chyběla. Byl to bezpochyby jen malý detail, kartu mohla Julie ztratit nebo ji zahodit, protože byla poškozená. Nicméně chyběla, což si určitě zaslouhovalo pozornost. V tomto případě se každá anomálie mohla stát novou stopou. Každá hypotéza vyvolávala další hypotézu, zabírala čas, peníze a lidské prostředky.

Gabriel Moscato zatáhl závěsy, posadil se na postel a s úlevou si sundal vojenské boty. Malíček na pravé noze mu krvácel, jak chodil po Sagas. Z mobilu poslal esemesku manželce, aby jí sdělil, že se vrátí pozdě v noci. Určitě si ji nepřečte, protože bude hluboce spát pod vlivem antidepressiv.

Zamžoural na minibar, ale usoudil, že bude lepší, když dnes večer pít nebude. Cítil se vyčerpaně. Palci zatlačil na očnicové oblouky a pak otevřel pořadač na datu 5. března, tedy tři dny předtím, než se drama odehrálo. Pečlivě prozkoumal všechny hosty, kteří se tady objevili v oněch šestatřiceti hodinách. Později projde kartotéky a zkontaktuje se s nimi, pokud to bude zapotřebí. Byla to mravenčí, nevděčná práce, ale někde začít musel.

„Já tě najdu, Julie! Přísahám, že tě najdu!“

Kde jeho dcera je? Proč tak brzdila padesát metrů před parkovištěm? Potkala někoho známého? Zatížili její mrtvolu a hodili ji do jezera, nebo ji drží v nějakém temném sklepe sto kilometrů odsud? Gabriel prostudoval závratné statistiky týkající se neznámých. Vražedný čas, drtič vůle a zabiják naděje, i té nejpevnější. Za měsíce a roky se jeho dcera možná promění jen na jméno jednoho dne zakřičené nahlas uprostřed hor.

Když počmáral tři stránky, zmohla ho únava. Snažil se jí odolat, ale marně, a tak se natáhl na deku. Pak plakal, jako skoro každý večer. Někdy se choulil ke své ženě a jindy se stočil do klubička v rohu postele.

Myslí člověk tolik na své dítě, když tady vždycky je? Miluje ho víc, když se ztratí? Gabriel nevěděl, jeho předchozí život už neexistoval. A ten nastávající se měnil v utrpení. Ať bude výsledek hledání jakýkoliv, jejich životy se už navždy promění, budou rozdrčené a vyschlé kvůli tolika prolitým slzám. Zavřel oči nad smutkem uplynulých dní.

Otevřel je, protože ho probudil jakýsi tlumený zvuk. Jako kdyby něco udeřilo do okna.

Potácivě vstal a hlava se mu točila. Dovlekl se až k pootevřeným proskleným dveřím. Co se stalo? Prošel jimi a vůbec nechápal – logicky nemohly být ve druhém patře dveře vedoucí ven. Ocítl se na vyasfaltovaném parkovišti za hotelem. Z ničeho nic ucítil bolest v levém rameni. Uhodil ho do něj nějaký pták a teď mu se žlutým

otevřeným zobákem ležel u nohou. Gabriel si nedokázal vysvětlit, co vidí. O kus dál ležel další pták jako ubohý pytel peří.

Náhle začalo cosi narážet na kapoty aut a na střechu hotelu. Z pokojů vybíhali rozespálí lidé v županech a zvedali obličej k nebi. Ze tmy se na ně řítily desítky černých raket a s mlaskavým zvukem se rozbíjely o zem. Gabriel ustoupil zpátky do pokoje. Byl úplně omámený, zatímco soused v pyžamu mu štěkal do ucha: „Viděl jste to? Viděl jste to? To je apokalypsa!“

Ano, Gabriel to viděl. Samozřejmě, že to viděl.

Z nebe přšeli mrtví ptáci.

2.

Ještě napůl spící Gabriel otevřel oči a zároveň otevřel ústa slepená jako při kocovině. Ležel ve zmuchlaných prostěradlech na břiše a s rukama rozpaženýma napříč přes postel. Olízl si rty a obtížně otočil hlavu. Na digitálním budíku postaveném po jeho levé ruce bylo 11 hodin 11 minut. Zabuřel do polštáře, pořád ještě nasáklého tou podivnou noční můrou. Mrtvými ptáky padajícími z nebe a rozbíjejícími se o asfalt a kapoty aut...

Při té vzpomínce se ještě teď zachvěl. Od Juliina zmizení se mu zdávaly příšerně realistické sny... Jakmile vstal, cítil, jak má těžkou hlavu, jako by se v ní soustředila veškerá krev jeho těla. Potřeboval asi dvacet vteřin, aby si všechno vybavil.

Hotel... pokoj číslo dvacet devět... pořadač...

Do okna bubnoval drobný déšť zataženého jarního dne. Rozhlédl se. Neviděl ani svůj mobil, ani pořadač a ani zápisník. Na zemi ležela taška s věcmi neznámého člověka.

Na opěradle židle visela kožená bunda a na nočním stolku ležely brýle s černou obroučkou. Kam v noci odložil svou modrou bundu? A proč jeho vojenské kanady nahradily jakési vysoké kožené kovbojské boty?

Zvenčí se ozval zvuk motoru. Zamířil k oknu a s hrůzou zjistil, že ta noční můra byla naprosto reálná. Na parkovišti ležely desítky, možná stovky ptáků. Strčil do dveří, stejně jako v noci – zůstaly ostatně pootevřené – a špičkou prstu se dotkl nejbližšího ležícího ptáka. Miniaturní tělíčko bylo ledové a oči byly potažené šedým závojem. Nevěřicně se vztyčil.

Přesně v tu chvíli si uvědomil, že se nachází v přízemí, o dvě patra níž než předchozího večera. Dveře, jimiž právě vyšel, umožňovaly vycházet ven a vracet se zpátky, aniž člověk musel jít přes recepci. Jako v motelu. Vrhł se k nočnímu stolku, na němž ležela velká klíčenka. Na bílé kouli stálo číslo sedm.

Dobře, dobře... Jen klid a přemýšlet! Evidentně nebyl ve svém pokoji. Usnul v devětadvacítce a probudil se někde jinde. Neměl záchvat náměsíčnosti? V tom jiném stavu se stal svědkem neuvěřitelné hekatomby, hodné Hitchcockova filmu. A pak usnul.

Zkontroloval obsah minibaru. Byl nedotčený, takže nepil. A nemohlo se stát, že se namazal v tom původním pokoji, potom bloudil po chodbách a náhodou otevřel nějaké jiné dveře? Nikdy se mu nic takového nestalo, ale v posledních dnech mu všichni kolegové říkali, že by měl zvolnit. Zmizení dcery, přepracování a nedostatek spánku mohly zapříčinit zkrat v mozku, ale jedním si byl jistý: musí existovat racionální vysvětlení téhle situace.

Bosý vyběhl nahoru do druhého patra a přitom uvažoval. Jestliže strávil polovinu noci v sedmičce, tak kde je ten kovboj, který v ní bydlel původně? Proč tam nechal svoje věci? Devětadvacítka se nacházela až na konci úzké chodby. Dveře byly zamčené. Zaklepal, ale nikdo se neozval. Další zkurvený den.

Když se vrátil dolů, zvedl hotelový telefon a vytočil číslo svého stálého parťáka. Ozvala se mu hlasová schránka, tak nechal vzkaz:

„Jo, to jsem já. Nebudeš tomu věřit. Jsem v hotelu U Skály a v noci tady pršeli mrtví ptáci. Stovky mrtvých ptáků padaly z nebe jako

kroupy! Zkrátka, měl bych na stanici dorazit tak za půl hodiny. Jestli ovšem najdu svoje věci... Vysvětlím ti to. Čus, čus.“

Potom vytočil manželčino číslo. Robotický hlas mu oznámil, že takové číslo neexistuje. Vytočil ho znovu a přitom kontroloval, jestli vytáčí správná čísla. Stejná odpověď.

„Co je to za bordel?“

Vyběhl na chodbu a zamířil k recepci, v níž stála jakási čtyřicetiletá žena a právě telefonovala. Vrhla krátký pohled na jeho bosé nohy a zavěsila.

„Nejsme jediní, kam padali ti ptáci!“ řekla a v jejím hlase se ještě ozývala panika. „Pršeli všude kolem hotelu, až k viaduktu a na začátek Sagas. Nikdy jsem nic takového neviděla. Určitě patří do toho hejna!“

„Do jakého hejna?“

„Vy jste si jich včera nevšiml, když jste přijížděl? Špačkové, usadili se na březích Arvy.“

Když viděla Gabrielovy vytřeštěné oči, pocítila nutnost to vysvětlit.

„Odborníci tvrdí, že jich sem přiletělo ze severní Evropy kolem sedmi set tisíc a že emigrují do Španělska. V Sagas se zastavili před třemi dny. Na nebi dělají úžasně obrazce a stovky metrů je slyšet jejich štěbetání. Když vyjdete ven a zaposloucháte se, můžete se o tom přesvědčit sám.“

Viděla, že Gabriel vůbec nechápe, ale dál nepokračovala.

„Můžu vám nějak pomoci? Nezabouchl jste si dveře pokoje?“

„Ne, tak to není. Včera večer mi pan Tanchon dal klíč od devětatdvacítky, asi tak kolem... Nevím přesně, ale už bylo hodně pozdě. A probudil jsem se v sedmičce s nějakými cizími věcmi. Možná jsem měl záchvat náměsíčnosti, nebo něco takového.“

Žena se otočila k věšáku na klíče na zdi. Jeden sundala.

„Sešel jste z druhého patra do přízemí s napřaženými rukama jako zombík? A vešel jste do jiného pokoje?“

„Žádné jiné vysvětlení nevidím.“

„A co host ze sedmičky, ten je kde? V devětadvacítce?“

„Pravděpodobně.“

„To není možné, protože klíč od devětadvacítky je tady. Pokud ho sem tedy ten host nedal a já si to vůbec neuvědomila... Promiňte, ale ta věc s těmi ptáky mě úplně vykolejila.“

Gabriel se cítil být čím dál ztracenější. Například si nevzpomínal, že těch figurek z betlémů na policice bylo tolik a že byly tak ošklivé. Byl si jistý, že nikdy neviděl ty hodiny – na obraze Salvadora Dalího *Trvání paměti* – tekoucí jako rozpuštěný sýr v rohu recepčního pultu. Obrazovka počítače byla větší a tenčí než včera večer.

Z těch detailů se mu skoro udělalo špatně. Všechno mu připadalo známé a zároveň odlišné, jako kdyby překročil hranici mezi dvěma světy. Žena před něj položila klíč od devětadvacítky a potom začala fukat do klávesnice. Chvilí hleděla na monitor a pak k němu zvedla tázavě oči.

„Ne, ne, to nedává smysl. Pokoj, ve kterém jste se údajně probudil, si pronajal na jednu noc jistý Walter Guffin a ještě se neodhlásil. Je tedy pořád v hotelu nebo se šel podívat, co se stalo s těmi ptáky, ale měl by se vrátit. Jenže ten pokoj, o kterém tvrdíte, že jste ho zaplatil, jsem nerezervovala nikomu“

Gabriel pohnul prsty na nohou na studených dlaždicích. Měl v hlavě jen jediné: opustit tohle pekelné místo a vrátit se na stanici! Za jeho zády čekala klientka s batohem na zádech. Mladá bruneta a celá potetovaná. Na první pohled přijela navštívit nějakého vězně.

„To je asi proto, že mě pan Tanchon nezapsal do pořadače, ani do počítače. Jen mi prostě devětadvacítku půjčil na pár hodin. Měl jsem pak dát klíč do košíku, ale usnul jsem.“

„Že by vám Romuald jen tak pro nic za nic půjčil pokoj? To by bylo pravděpodobnější, že by vás vegan pozval na řízek.“

„Poslyšte, nestrávíme přece takhle celý den! Dejte mi ten klíč a já si zajdu pro věci. Vráťím vám ho za pět minut.“

Čtyřicátnice mu jen nerada podala klíč a obrátila se ke klientce, která začínala jevit známky netrpělivosti. Gabriel cítil, jak mu tečou nervy. Vyběhl nahoru. Co to říkala? Vegan? Z tohoto hotelu mu praskne hlava!

Odemkl dveře a vešel do devětadvacítky. Pokoj byl prázdný, postel ustlaná, závěsy roztažené. Přešel místnost a přistoupil k oknu. Skála... A dole tmavé a rudé mrtvolky ptáků... Byl si naprosto jistý, že včera stál přesně tady, než usnul. Pak se přece posadil na postel, položil na ni pořadač a pečlivě si začal poznamenávat jména hostů do zápisníku.

Podíval se pod postel a potom do zásuvky nočního stolku pro případ, že by do ní pokojská uložila jeho věci. Kde je ten zatracenej zápisník? Jeho četnická uniforma? Co se stalo s pořadačem?

Když vešel do koupelny a pohlédl na sebe do zrcadla, měl pocit, jako kdyby dostal facku.

To nebyl on!

3.

Gabriel stál a upřeně hleděl na svého dvojníka.

Ano, byl to on, ale nějak jiný. Kompletně oholená hlava, kozí bradka v barvě pepř a sůl, vrásky v očních koutcích a tři ostré rýhy na čele. Položil dlaně na tváře a prsty mu sjely až k bradě, kde mu kůže trochu visela dolů až na krk, pokrytý hustými lesklými a šedivými chlupy.

Byl to on, ale mnohem starší.

Zapotácel se a musel se chytit umyvadla, aby neupadl. Nikdy neviděl vlněný modrý svetr, který měl na sobě. Džínsy změnil stříh. Tělo měl hubenější, štíhlejší, vystupovaly mu klíční kosti a na krku byly viditelnější šlachy.

Omámeně ustoupil od zrcadla a naprosto absurdně začal v odpadkovém koši hledat svoje vlasy. Kde si oholil hlavu? Proč? Co se stalo s jeho tělem?

Nemohl si pomoci, přiblížil se znovu k zrcadlu a prsty napjal kůži, aby vymazal vrásky. Oči ve tvaru mandlí a ústa se světlými růžovými rty skutečně patřily jemu. Nezdálo se mu to. Bylo to příliš realistické, všechno vnímal. Byl vzhůru a ten člověk, s jehož pohledem se setkával v zrcadle, byl skutečně on sám.

Pocítil závrať. Zvedl spodní část svetru a zadíval se na své břicho, na vyčnívající boky a na příliš napjatou kůži. Jeho vlastní anatomie ho děsila. Všiml si, že mu na krku visí na úzkém koženém řemínku malý zvláštní klíč. Ohmatal ho a snažil se vzpomenout, proč ho tam má. Nic. V panice vyběhl na chodbu a narazil do muže, který před sebou tlačil vozík plný prádla.

„Uklidil jste pokoj dvacet devět? Byl tam zápisník, mobil, moje četnická bunda a v ní doklady.“

Muž vypadal zmateně. Bylo mu asi čtyřicet, byl holohlavý a čelo měl ploché jako plát u kamen. Ramena a předloktí hráče rugby měl mimořádně chlupaté. Na bílém tričku měl obrázek červenobílé elektrické kytary. Zíral na příchozího a odhaloval přitom řezáky.

„Na co si to hrajete?“

„My se známe?“

Muž, stejně vysoký, ale zavalitější než Gabriel, se na okamžik zadíval na jeho bosé nohy a potom se pohledem vrátil k jeho obličejí. Jeho oči připomínaly dva černé mraky na bouřkovém nebi. Nakonec odvrátil zrak a zkontroloval seznam úkolů.

„Jo, znali jsme se. Překvapuješ mě. A ne, neuklízeli jsem devěta-dvacítku, protože dneska v noci nebyla obsazená.“

Nic dalšího neřekl a s ohnutými zády se začal i se svým vozíkem vzdalovat. Gabriel ho pohledem sledoval, dokud nezmizel za rohem. Muž se po něm ani neohlédl. Proč se na něj tak vyčítavě díval? Řekl: „Jo, znali jsme se.“ Mluvil v minulém čísle.

Gabriel se vrátil do pokoje, v němž se probudil a prohledal sportovní tašku. Slipy, ponožky, jednobarevné modré tričko, taštička s toaletními potřebami, nic jiného.

V jedné z kapes kožené bundy našel zapalovač s obrázkem vlčí hlavy, ve druhé svazek klíčů, z nichž jeden patřil k autu. Německá značka. Sklonil se k botám. Čtyřiačtyřicítka. Přibližně jeho velikost – chodil ve třiačtyřicítkách. Třesoucí se rukou vzal brýle. Padly mu

dokonale, ale jeho vidění nijak nezměnily. Viděl dobře s nimi i bez nich.

Nedávalo to žádný smysl. Musel si sednout. Určitě se probudí a vynoří se z tohoto dlouhého nekonečného šílenství. Motal se na tomhle prokletém místě jako v těch nejhorších filmových hororech. Ve skutečnosti žádní mrtví ptáci z nebe nepadali! Jeho dcera možná vůbec nezmizela. Čeká na něj doma. Zahrají si spolu šachy nebo se projedou na kole po horských a lesních cestách.

Zkusil znovu zavolat kolegovi Paulovi a potom své ženě, ale bez úspěchu. „Volané číslo neexistuje.“ Samozřejmě. Je to součást balíčku s názvem „šílenství“.

Nepřipadalo v úvahu, aby se dál potuloval bosý po chodbách. Natáhl si ponožky, které našel v tašce, a ty hrozné, ale pohodlné boty. Těžká kožená bunda s beránčím límcem mu byla trochu velká, ale na to si zvykne. Vratí všechny tyhle věci jejich majiteli, jakmile bude všechno jasnější.

Chvilí na to už mířil k recepci a v ruce svíral dvoje klíče. Hrdlo měl sevřené.

„Tak jste konečně své věci našel?“ zeptala se recepční.

„Walter Guffin se pořád neukázal?“

„Ne.“

„Potřebuji nutně mluvit s Romualdem Tanchonem.“

„Bohužel odjel na celý den do Lyonu. Má se tam sejit se zástupci firmy, která zřizuje počítačový program na rezervaci zákazníkům přes internet. Musíme sehnat jinou klientelu než rodiny vězňů. Já vím, Sagas je hnusné město, ale okolí je krásné. Stačí vybudovat lyžařské středisko...“

„Poslyšte,“ přerušil ji, „jsem poručík Gabriel Moscato z četnické brigády v Sagas. Zním pana Tanchona, moje dcera u něj v posledních letech dvakrát pracovala. Přijel jsem sem včera večer a vzal jsem si pořadač, ve kterém jsou zaznamenány příjezdy a odjezdy a...“

„Gabriel Moscato? Vy... Vy jste otec té holky, kterou nikdy ne-
našli?“

„Jsou na to nasazené všechny naše jednotky, pátrání pokračuje.
Je to jen měsíc a určitě ji najdeme.“

Žena zavrtěla hlavou a užasle na něj pohlédla.

„Měsíc? Ale... Jaké datum dnes máme?“

Zamyslel se.

„Devátého... možná desátého... Ano, 10. dubna. Je čtvrtek,
10. dubna.“

„Desátého dubna? A jaký rok?“

„2008.“

Dlouze a bez mrknutí na něj hleděla, a nakonec mu odpověděla.
Její hlas zaskřípal Gabrielovi do ucha s tvrdostí diamantu:

„Ale dnes je 6. listopadu 2020. Vaše dcera zmizela před dvanácti
lety.“

4.

Nedokázal se vyhnout ptákům, ačkoliv jel pomalu a kličkoval mezi nimi.

Pod nízkým nebem barvy cementu zaparkoval služební auto na uježděné ploše mezi čističkou a kafilerií, která byla vidět dole pod silnicí. Hnědě, okrově a šedivě zbarvené hory, podobající se gigantickým písečným nádrům, tvořily hradbu za řadou borovic, mezi nimiž se na březích Arvy mísily olše. V pozadí mraky pohlcovaly vrcholy a klouzaly mezi stěny připomínající svou barvou kovové pily. Vypadalo to, jako kdyby bylo nebe na dosah ruky a zahánělo naději na hezký den. V Sagas dokázalo slunce zmizet i na několik týdnů. Zdejší obyvatelé nazývali toto období bez slunečního světla „černá smrt“. Černá smrt narušovala morálku a v údolí, hlavně na podzim, zvyšovala počet sebevražd. Svědčily o tom oficiální statistiky.

Kapitán Paul Lacroix vystoupil z auta spolu s Louisou, mladou četnicí, o celé čtvrt století mladší než on. Rozhlédli se a kolem spatřili spoustu mrtvých ptáků.

„Ornitologové říkají, že hejno v noci něco vyděsilo,“ vysvětloval. „Pokud máme těm odborníkům věřit, tak ptáci ve tmě skoro nevidí. Tisíce ptáků vzlétlo z větví, na nebi se srazilo a popadalo v rozloze

několika hektarů. Podle různých svědectví k tomu došlo mezi 2.10 a 2.20.“

Připojili se k rotmistru Martinimu, zástupci velitele. Čekal na ně se zkrříženými pažemi a celý se trásl. U nosu mu visela kapička vody.

Listopadový vítr a vlhkost je bičovaly do tváří a pronikaly všemi vrstvami oblečení. Podali si ruce a Benjamin Martini, dvaapadesát let, s rozcuchanými kudrnatými vlasy a s výrazem dvojníka Toma Hankse, řekl:

„Tělo jsme našli tamhle. Pojdte za mnou.“

Měl bezvýrazný hlas a voskovou pleť, jako většina obyvatel údolí. Všichni tři obešli kopec a vešli do lesa. Přízpusobovali chůzi kapitánovi, který ošklivě kulhal na pravou nohu. Rozložil papírový kapesník a podal ho Louise.

„Máš na levém lokti ptačí trus.“

„To snad není pravda... Fuj!“

Pozoroval ji, jak si s odporem bílou skvrnu čistí.

„Víš určitě, že to zvládneš? Můžu tě toho ušetřit, víš?“

Louisa zmuchlala kapesník a strčila ho do kapsy bundy.

„To uvidíme, až si tím projdu.“

Zrychlila vojenský krok. Svou chůzí, tím jak se držela vzpřímeně a jak hrdě vystrkovala bradu, chtěla zdůraznit své odhodlání. Paul využil okamžiku, kdy zůstal sám, a promasíroval si pravé koleno. Jakmile bylo trochu vlhko, klouby ho začaly příšerně bolet. To znamenalo, že ho bolely skoro pořád.

Martini jim podal latexové rukavice.

„Jedna kajakářka, nějaká Isabella Davigniová, našla mrtvolu v 9 hodin 50 minut. Je z Albionu. Sjížděla Arvu a fotila si mrtvé ptáky na břehu. Když mrtvolu spatřila, okamžitě zavolala na stanici. Brunet, Tardieu a já jsme sem přijeli v 10 hodin 20 minut a hned jsme zavolali tebe.“

Paul si všiml kajaku vytaženého na břeh kousek níž po proudu.

„Kde je ta Isabella Davigniová?“

„Strašně zvracela a bylo jí špatně. Tardieu ji odvezl na stanici.“

Přešli po koberci borovicového jehličí a dostali se na kamenitý a šterkový levý břeh Arvy. Všude kolem se váleli mrtví špačkové a Paul měl pocit, že se pohybuje v nějakém katastrofickém filmu. Zvedl zrak. Tři sta metrů nad nimi ptáci pod černými mraky vytvářeli hrozivé geometrické obrazce. Jako kdyby nějaká neviditelná ústa vychrlila gigantická zrnka černého písku, která se teď otáčela ve vysokém víru. Navzdory nočnímu masakru špačkové ve svém neuvěřitelném baletu pokračovali.

Paul si pečlivě prohlížel okolí a zaznamenával do paměti všechny detaily. Řeka byla na tomto místě široká a divoká a měla ledově modrou barvu. Proudů sem lákaly spoustu vodáků. K řece se dalo snadno dostat buď přes kafilerii, nebo po místní cestě, vedoucí několik kilometrů podél vody. Četníci zamířili k Brunetovi, který pořizoval mobilem fotky a hlídal, aby se k mrtvole nikdo nepřiblížil.

11 hodin 19 minut. Paulovi zazvonil smartphone. Neznámé číslo. Rychle vymáčkl melodii *I Will Survive*, kterou měl nastavenou jako vyzváněcí tón, hovor nepřijal a podle předpisů zůstal stát krok od mrtvol. Louisa si stoupla stranou.

Posadil se na bobek. Byl to den, o němž se bude v Sagas ještě dlouho mluvit. Záplava špačků... Násilný zločin, po němž zůstala napůl odhalená oběť ležet na břehu řeky... Ztracené lákadlo pro tlustého Chamarlaina, místního novináře, který se tady jistě brzy objeví i se svým zápisníkem. V malém údolí se novinky šířily rychle.

Zkoumal mrtvolu a snažil se zachovat chladnou hlavu. Spolu s Martinim už měli hodněkrát co do činění se sebevrahy a s podezřelými úmrtími, ale nikoliv s vraždami. Zhluboka se nadechl, nastavil mobil na nahrávání a začal s prvním ohledáním. Bude v tom pokračovat až přijedou technici, ale první kontakt považoval za důležitý, chtěl oběť vidět ještě za tepla.

„Je 11 hodin 22 minut 6. listopadu 2020. Tělo bělošky střední postavy a neurčitěho věku, ale řekl bych, že jí muselo být tak mezi pětatřiceti až čtyřiceti roky. Našla ji Isabella Davigniová z Albionu, když sjížděla řeku na kajaku. Vlhko, dopoledne drobně mžilo. Tělo leží v poloze na zádech na levém břehu Arvy severně od hlavní silnice, na úrovni čističky, dva kilometry jižně od města.“

Naklonil se nad tělo.

„Zkroucená levá ruka ve výši ramene, tvořící devadesátistupňový úhel vůči tělu. Na jejím pravém stehně leží špaček, po pádu zakrvácený. Žena musela pravděpodobně zemřít ještě dřív, než dnes v noci začali z nebe přšet mrtví ptáci...“

O kousek se posunul.

„Drobné krvavé stopy na prstech levé ruky v úrovni nehtů. Vlasy špinavý blond, dlouhé asi třicet centimetrů. Kvůli modřinám a podlitinám se nedá rozeznat obličej. Na první pohled má natržené pravé obočí a podle otoků zlomené lícni kosti. Nos je přeražený... Vzhledem k poškození obličejce lze usuzovat, že ji vrah tloukl nějakým velkým oblým předmětem nebo kamenem, které se tu nacházejí všude kolem. V ústech má nacpaný kus černé látky, sloužící jako roubík. Evidentně se jedná o ponožky, což potvrzuje fakt, že je oběť bosá.“

Podíval se na Louisu. Mrkla na něj, že je v pořádku. Držela v ruce notes a všechno si zapisovala. Pokračoval:

„V bezprostřední blízkosti těla nejsou vidět žádné boty. Na chodidlech má řadu ran a... podle úhlu, v jakém se noha nachází, lze usuzovat, že má zlomený kotník. Džínsy a kalhotky má stažené na kolena. Na vnitřní straně stehů jsou vidět modřiny a, ehm, pravděpodobně došlo i k vaginálnímu krvácení.“

Zmáčkl tlačítko pauza. Tahle žena byla určitě znásilněná a pak zavražděná. Snažil se ovládnout černé myšlenky, nadechl se a pokračoval:

„Má na sobě bundu, zapnutou na zip až ke krku. V bundě jsou v úrovni řader dva malé otvory, svědčící o použití střelné zbraně. Počkáme na techniky a hasiče, abychom ji mohli svléknout a tělo prohlédnout, než ho odvezeme do márnice.“

Zastavil nahrávání a na okamžik tak bez pohybu zůstal tvářit v tvář mrtvé ženě. Vrah ji nechal na břehu řeky jako odhozenou věc. Jaké zvíře ji mohlo takhle zmrzačit a surově zabít? Ztěžka se opřel o stehna a s grimasou bolesti se postavil. Dvaapadesát let a pocit, že je uvězněný v těle starce. Obrátil se k Martinimu, který právě telefonoval, a potom k Louise.

„Co když to hejno špačků vyděsily v noci výstřely? Ptáci seděli na větvích a pak vylekaně vzletli. Začali do sebe narážet a jeden z nich spadl na čerstvou mrtvolu.“

Louisa neodpověděla. Nedokázala odtrhnout vytřeštěné oči, podobající kulečnickovým koulím, od propisovačky, pohybující se po papíře.

„Natočil jsem to,“ vzdychl Paul. „Tvoje poznámky jsou k ničemu.“

Louisa konečně zastrčila propisovačku a zápisník do kapsy a opět upřela pohled na mrtvolu.

„Ano, to je velmi pravděpodobné,“ řekla. „Můžeme podle toho určitě přesnou hodinu vraždy.“

„Dvě hodiny v noci, plus minus pár minut. Uvidíme, co řekne patolog, ale tahle hypotéza mi připadá správná. Co si o tom jinak myslíš?“

„Nacpal jí ponožky do pusy, aby jí zabránil křičet. Určitě ji tady na tomhle místě znásilnil a pak zabil.“

„Podle čeho tak soudíš?“

„Podle stažených kalhot. A pak, je to tady ideální místo, aby ho nikdo neviděl. Tamhle nahoře vede samozřejmě cesta, ale jakmile zapadne slunce, není tu vidět nic. Není tady žádné osvětlení a u břehu nikdo nebydlí. Zvuk tekoucí vody překryl křik, přidušený těmi po-

nožkami. Každopádně mohla křičet, jak chtěla, v téhle oblasti se v noci nikdo nepohybuje.“

„A co ty bosé nohy? Jak vysvětluješ ty?“

„To nevím. Vzhledem k tomu, jak vypadají její chodidla, musela jít, nebo běžet bosá. Možná ji vrah držel v kufru auta nebo v karavanu a ona se pokusila utéct. Rozdrásala si nohy, ale pokračovala dál. Chtěla skočit do řeky, aby útočníkovi unikla? Jinak si nedokážu vysvětlit, kam by chtěla jít. Zlomila si kotník a podle toho, v jakém úhlu je noha, muselo ji to hrozně zabolet. Okamžitě upadla, právě tady. A... pokračování známe. To divoké zvíře se jí zmocnilo.“

Ano, to byl pravděpodobný scénář. Jak se sem oběť dostala? Odkud utekla? Z auta, jak odhaduje Louisa?

„Když opomeneme ty ptáky, je tu ještě jedna zvláštní věc. Ty ponožky v puse,“ dodala mladá žena.

„Ano?“

„Jestli běžela bosá, znamená to, že ten útočník měl její ponožky u sebe. To není moc logické, že by se procházel s ponožkami oběti v kapse. Přejde mi, že...“

„Víš, logika u vraždy... to vidáme jen v televizi. Co když utíkala v ponožkách? To by ji před zraněním stejně moc neochránilo... Stejně tak neobstojí ta tvoje dedukce, že ke znásilnění došlo tady. Co když ji znásilnil někde jinde, sem přivezl tělo a tady jí teprve stáhl kalhoty? A jiná možnost: Co když už byla mrtvá, když ji znásilňoval?“

„Jsi hroznej!“

„Jo, jsem hroznej. Nikdy nedělej unáhlený závěry. Proto se při svých konstatováních držím striktně faktů.“

„Díky za lekci, kapitáne,“ řekla Louisa suše.

Paul se otočil ke svému týmu:

„Oznámím to prokurátorovi. V následujících hodinách a dnech budeme velmi zaneprázdnění. To znamená, že nikdo nedostane na víkendy volno a nikdo se nebude moct během dne omluvit, že jede

pro děti do školy. Nechci, aby někdo četníky ze Sagas obvinil, že jsou to magoři. Benjamine, vyřídíš všem můj vzkaz?“

Martini mlčky přikývl. Paul v očích Bruneta, který pořizoval fotky, rozeznal jistý druh vzrušení. Mladý četník se dokonce usmíval.

„Říkáš si, že bys možná mohl dát ty fotky na internet, co?“ zahřměl Paul. „Do prdele, tohle je mladá mrtvá žena a ne nějaká obyčejná děvka pro zvrhlou zábavu! Natluč si to do palice a okamžitě se přestaň smát!“

Brunet zrudl a sklopil hlavu. Byl jedním ze členů teritoriální brigády v Sagas, skládající se z třiceti čtyř četníků – z toho byli tři technici – pokrývající dvacet tisíc hektarů a odpovídající za bezpečnost v osmi městečkách a vesnicích. Nesla titul horské brigády kvůli tomu, že v jejím sektoru se nacházela řada vrcholů vyšších než tisíc osm set metrů a kromě jiného zastávala funkci kriminální policie. Pod Paulovým velením na ně čekala náročná mravenčí práce. Neměl z toho žádnou radost.

„Než dorazí z forenzního, chci, abyste prohledali okolí a pokusili se najít nábojnice a kámen, kterým jí vrah rozmlátil obličej!“

Zavolal prokurátorovi a potom si poslechl vzkaz, který mu před několika minutami přišel do hlasové schránky:

„Jo, to jsem já. Nebudeš tomu věřit. Jsem v hotelu U Skály a v noci tady pršeli mrtví ptáci. Stovky mrtvých ptáků padaly z nebe jako kroupy! Zkrátka, měl bych na stanici dorazit tak za půl hodiny. Jestli ovšem najdu svoje věci... Vysvětlím ti to. Čus, čus.“

Když si Paul poslechl poslední slova, nejprve si myslel, že se jedná o omyl. Pustil si zprávu ještě jednou. Hlas, intonace... „Čus, čus.“ Tímhle způsobem ho zdravil jediný člověk: Gabriel Moscato. Jenomže to bylo před dvanácti lety...

Zbledl, ukončil poslech a vzkaz vypnul. Tenhle telefonát mu v jediném okamžiku připomněl nejhorší chvíle života. Krokem, připomínajícím válečného veterána, se vrátil k řece.

„Po tom telefonátu se netváříš nijak nadšeně,“ řekla Louisa. „Stalo se něco?“

Paul upřeně hleděl na rozbitou tvář a blondáté vlasy ženy, ležící na kamení a na mrtvé tělo. A co kdyby...?

Je možné, že to byla ona? Julie Moscatová? Zavrtěl hlavou a podíval se na Louisu.

„Duch... Právě jsem slyšel v telefonu ducha.“

5.

Moscato se snažil pátrat co nejhloběji v paměti, ale na nic nepřicházel... Nic po 8. dubnu 2008. Ale jestli proběhly jediné narozeniny a jediné Vánoce bez dcery, jak to, že si na to nevzpomínal? Proč ještě Julii nenašli? Co přineslo vyšetřování? A co on? Co dělal všechny ty roky?

Prolistoval jedny noviny ležící v recepci a přečetl každý článek. Byl naprosto omámený. Cizinec na své vlastní planetě. V duchu pořád ještě slyšel Obamův projev, vysílaný všemi televizními stanicemi: „*Yes we can.*“ Tak kdo byl ten odulý hrubián s červenou kravatou a slámově žlutými vlasy? Proč se psalo o pátém výročí atentátů, k nimž došlo v roce 2015 v Paříži? Co to je Uber a Deliveroo? V novinách popisovali úplně cizí svět. Záhadné technologie, nesrozumitelná slova, portréty neznámých lidí...

Zopakoval si datum, stojící v hlavičce novin.

Šestého listopadu 2020! To není možné! „*Vy jste otec té holky, kterou nikdy nenašli?*“ Lež! Julie zmizela teprve před měsícem! Síly ho pomalu opouštěly. Musí mu vystačit, než dojede do Sagas a všechno dá do pořádku.

10. dubna 2008, 10. dubna 2008, 10. dubna 2008...

Možná se zbláznil. Celá tahle maškaráda byla jen fantazie jeho mozku, noční můra, která se zrodila z jeho podvědomí a před níž nedokázal uniknout. Hlavu měl úplně prázdnou.

Vyšel z hotelu s pohledem upřeným na kuličky peří válející se na asfaltu. Neměl vzpomínky ani doklady, na sobě měl věci Waltera Gufina. V duchu si přehrával spoustu věcí, počínaje amnézií a konče Alzheimerovou chorobou. Představil si, že ho právě propustili z nemocnice a že se mu úplně zavařil mozek, takže se ubytoval v tomhle ubohém hotelu, zatímco ho všichni hledají. Musí se vrátit domů! Musí mluvit se svou ženou! Musí pochopit, co se mu stalo!

Hrábl do kapsy a stiskl tlačítko na krabičce připojené ke klíčence. Zamrkaly reflektory a doprovodilo je pípnutí. Znal tenhle model Mercedesu z roku 2000 – patřil mezi nejkradenější vozy, ale ostatní auta nepoznával. Nebyl tam žádný Citroën Saxo, Peugeot 206 nebo Golf. Jen prapodivná auta podobající se stavebnici Lego, v křiklavých barvách a s neznámými poznávacími značkami.

Překonal nechuť, vzal za ocas dva mrtvé ptáky, ležící na kapotě a odhodil je na zem. V místě nárazu byl plech promáčknutý. Podíval se do kufru mercedesu: nic. Posadil se za volant a zahleděl se na sebe do zpětného zrcátka. Šok byl pořád stejně silný. Vrásky, na tvářích šedivé vousy... Najednou zestárnul. Dvanáct let! Jako kdyby podnikl cestu časem, jako Marty McFly v *Návratu do budoucnosti*.

V kabině se pokusil znovu vyvolat vzpomínky. Prohledal sedadla a doufal, že zažije pocit *déjà vu*. Marně. Sundal si řemínek z krku a prohlédl si klíč. K čemu patřil? K nějakým dveřím? K trezoru?

V přihrádce na rukavice našel baterku, náhradní žárovky a krabičku cigaret. Jednu z ní vytáhl, přivoněl k ní a automaticky si ji strčil mezi rty. Zašklebil se a okamžitě ji vyplivl, ale na jazyku mu zůstala důvěrně známá chuť tabáku. Kouřil? A odkdy?

Nastartoval a rozjel se k výjezdu z parkoviště. Snažil se nevnímat ptačí mrtvolu – křupaly pod koly jako praskající cereálie. Potom

zamířil přímo na jih, ke konci údolí. Hleděl na černé hory se strmými svahy, pohlcené mraky. Nic se nepohnulo, ale skály a les se mu v paměti vybavily. Znal vůni borovic a vlhké hlíny. To ho trochu uklidnilo.

Asi po kilometru spatřil na nebi neuvěřitelný tanec ptáků. Takže tady bylo to famózní hejno špačků! *Sedm set tisíc ptáků!* Tedy, teď už o něco míň. Když se díval na jejich obrazce, které se chvílemi spojovaly a zase rozpojovaly, měl pocit, že vidí tlukoucí srdce.

Vzápětí musel zpomalit. Stála tam řada aut a tvořila asi třicetimetrovou kolonu. Gabriel pochopil. Dole, na břehu Arvy, spatřil gestikulující skupinu lidí v uniformách. Četníci. Z místa, kde stál, je nedokázal identifikovat. Kolegové právě roztahovali bílou plachtu, aby něco zakryli před očima zvědavců. Podle počtu přítomných se muselo jednat o mrtvolu.

Mrtvola. V Sagas.

Gabriel křečovitě sevřel volant. Okamžitě si v duchu představil Juliinu tvář, ležící na černých oblázcích s bílým a opuchlým obličejem, jaký mívají utopenci. Tak ji konečně našli! Mrtvou. Jeho dceru! Zatroutil, začal nebezpečně předjíždět auta stojící před ním a bokem se dokonce otřel o bezpečnostní uzávěru. Ale musel se dozvědět pravdu.

Silnice zabočovala do prudkého svahu. O kus dál se otevřel pohled na Sagas, připomínající hnízdo zasazené mezi skalami. Betonové administrativní centrum kraje, oblast znečištěná nekonečnou dopravou kamionů po dálnici A40. Obyvatelé okolních městeček a vesnic – a věžňové doprovázení policejními eskortami – tam přijížděli pouze za prací, nebo aby se nechali ošetřit. Poslední známka civilizace před Lyonem: nemocnice, která spolu s věznicí zaručovala práci většině obyvatel údolí.

Vyjel prvním výjezdem z kruhového objezdu, zdobeného sochou medvěda – Gabriel věděl, že v tomhle regionu se medvěd nikdy ne-

ukázal –, přešel kamenný most a vydal se směrem, odkud přijel, jenže tentokrát po opačném břehu Arvy, po místní komunikaci, vedoucí ke kafilerii. Tady se na zemi válelo ještě víc mrtvých ptáků, zatímco další stovky a tisíce jich na nebi pokračovaly v tanci, v ohlušujícím koncertu štěbetání tak ostrého, že připomínalo zvuk skla přejíždějícího po jiném kusu skla.

Gabriel se z celého srdce nahlas modlil, aby tam na břehu řeky neleželo tělo jeho dcery.

6.

Utovárny stála čtyři četnická auta, včetně dodávky, patřící forenznímu oddělení. Gabriel projel otevřenou branou a zaparkoval vedle nich. Potom vyskočil a rozběhl se mezi barevnými kopci. Srdce mu divoce tlouklo. Brzy se zadýchal, začal sípat a musel zpomalit. 2020... Je mu pětapadesát! *Kurva!*

Mezi stromy se objevila malá baculatá žena a rychlými kroky k němu zamířila.

„Pane, státní četnictvo. Je mi líto, ale sem nemůžete. Jste na...“

Větu nedokončila, naklonila hlavu a v tu chvíli pochopila, co znamená slovo „duch“, které před chvílí uslyšela z úst svého nadřízeného.

„Gabrieli?“

„Ty nemůžeš být... Louisa? Louisa Lacroixová?“

Už to nebyla ta sedmnáctiletá studentka lycea, rozčuchaná a přehnaně nalíčená rebelka, ale žena s dlouhým copem, s plnými tvářemi, navlečená do četnické uniformy a v kalhotách pečlivě zastrčených do vycíděných kanad. Louisa a četnice? Gabriel tomu nemohl uvěřit. Nejdřív vypadala stejně vyvedená z míry jako on, ale pak se vzpamatovala.

„Co tady děláš?“

V tónu jejího hlasu nebylo nic příjemného. Gabriel nevěděl, co říct. V myslí se mu míchaly dvě Louisy. Mezi stromy se objevily modré četnické bundy a vzápětí zase zmizely.

„Ze silnice jsem viděl uniformy. Co se děje?“

Louisa vrazila ruce do kapes a bradu schovala pod límec.

„Nesmím o tom mluvit.“

„Nesmíš o tom mluvit? Děláš si srandu?“

„Jestli chceš vidět mého otce, nevybral sis k tomu nejvhodnější moment. Věř mi, že na to teď nemá náladu. Ptáci, tělo a novinář, který do toho za chvíli začne strkat nos. Nemůžu tě pustit dál. Zastav se později na stanici.“

„Nedělej si ze mě blázny, Louiso! Je to Julie? Je to ona?“

Protože neodpovídala, rozhodl se jít dál. Když mu chtěla zastoupit cestu, prudce ji odstrčil. Za řadou borovic se otevřel široký pohled na kamenitý břeh, černé a červené tečky rozdrčených špačků, na divoký proud řeky, viadukt, sotva rozeznatelný v mlze a na hejno ptáků. Vpravo, vedle bílé plachty, se pohybovalo několik mužů. Z místa, na němž stál, rozeznával tělo, ležící na zemi. Muži v bílých kombinézách ho právě svlékali a kusy oblečení strkali do plastických pytlů. Když Gabriel spatřil odhalenou ženskou hrud', zvedl se mu žaludek.

Protože Louisa začala křičet, robustní Paulova postava se oddělila od ostatních a zamířila k nim. Jak byla ona malá, on byl vysoký. Gabriel si všiml jeho chůze. Kulhal. Každé nové zjištění pro něj bylo, jako kdyby dostal ránu pěstí do břicha. Když svého kolegu viděl naposled, byl to čtyřicátník s pružným tělem, jakoby vytesaným z kusu žuly. Teď se pohyboval jako buldozer zabředlý do bláta. Jeho kdysi kudrnaté černé vlasy byly teď šedivé a krátké. Zchátralá verze někdejšího Paula měla výložky, svědčící o povýšení na kapitána. Jak se mohli všichni za dvanáct let tak změnit?

„Co tady děláš?“

Stejná nevraživost, jako u jeho dcery. Gabriel zaznamenal, jak se k němu teď otočily všechny obličeje. Všichni měli ve tvářích nepřátelské výrazy... Kromě rotmistra Martiniho Gabriel nikoho nepoznával. Kde jsou jeho kolegové? Solenne a ostatní?

„Neříkej mi, že je to ona. Neříkej mi, že je to moje dcera.“

Paul na něj hleděl, jako kdyby i on spatřil cizince. Nejlepší přátelé, vyrostli ve stejné ulici, chodili spolu na základní i střední školu a stali se z nich kolegové. Dvacet let sdíleli stejnou kancelář a dvakrát týdně spolu chodili do stejné kavárny. Dnes proti sobě stáli jako dva lidé, kteří se nikdy předtím neviděli.

„Nevíme. Obličej se nedá identifikovat a... tělo se za dvanáct let změní. Všechno, co v tuto chvíli víme, je, že se jedná asi o třicetiletou ženu a že byla znásilněná. Víc ti říct nemůžu. V márnici odebereme DNA a co nejrychleji ho pošleme do laborky.“

„Můžu tělo vidět?“

„Ne.“

„Poslouchej, Paule, stalo se něco neuvěřitelného. Včera jsme spolu kontrolovali výpisy z Juliina mobilu a vyslychali lidi. Večer jsem zajel do hotelu U Skály pro registrační knihu. Panebože, řekni mi, že si na to pamatuješ!“

„Moc ne. Každopádně se to nestalo včera. Ani letos. Ani před pěti lety!“

„Pro mě to bylo včera! Dnes v noci začali před mýma očima padat z nebe ti ptáci na parkoviště a na auta. Něco šíleného! Všichni vyběhli z pokojů. Pak mám v hlavě černou díru... A dnes ráno jsem se vzbudil s oholenou hlavou jako padesátník! Řekli mi, že je rok 2020. Tvoje dcera zestárla o dvanáct let. A ty taky. Věř mi, já to vůbec nechápu, pro mě je to, do prdele, naprosto nepochopitelný! Tak mě nech podívat se na to tělo!“

Paul mávl na dva četníky.

„Tenhle člověk tu nemá co dělat. Doprovodte ho k autu.“

Gabriel se pokusil prorazit si cestu. Když ho jeden z kolegů chtěl chytit za zápěstí, divoce ho odstrčil.

„Nedotýkejte se mě! Patřím k brigádě! Jako vy, kurva!“

Přiběhli další muži, a nakonec se jim podařilo ho zvládnout. Gabriel neměl sílu se s nimi prát. Energie z něj náhle vyrchala jako vzduch z propíchnuté pneumatiky. Paul se postavil před něj a sklonil se těsně k jeho obličejí.

„Nevím, čím ses sjel, nebo cos vypil, ale nenuť mě použít násilí. Tady nejsi vítán. Vypadni z tohoto města!“

Paul se otočil a vrátil se k mrtvole. Četníci Gabriela doprovodili k autu a dohlédli na to, aby do něj nastoupil. Zabránili mu jít na místo zločinu a vyhnali ho, jeho, jednoho z příslušníků brigády. V očích Paula zaznamenal nenávisť a v očích Louisy výčitku.

Co se stalo? A hlavně kdy?

Ruce se mu třásly, když s mercedesem vjel na most. Mozek mu vypovídal službu. Na nebi vytvořilo hejno ptáků černou propast, která se střídavě otvírala a zavírala. Gabrielovi se z toho zamotala hlava. Z kruhového objezdu pokračoval ještě asi dva kilometry kolem skladišť. Pak ho zaskočilo hučení hmyzu. Zavřel oči, znovu je otevřel a strhl volant, když se přímo proti němu objevilo auto. Zastavil na krajnici a rozrazil dveře. Běžel asi deset metrů trávou, potácel se a rukama si drásal krk, jako kdyby chtěl strhnout šálu, kterou neměl.

Zastavil auto a nějaký muž se rozběhl jeho směrem.

„Jste v pořádku?“

Gabriel ho chytil za ruku.

„Do nemocnice... Zavezte mě do nemocnice...“

7.

Oddělení neurologie, druhé patro nemocnice v Sagas. Ve chvíli, kdy Gabriela položili na stůl, aby mu udělali magnetickou rezonanci, si všiml, že už nemá snubní prsten z bílého zlata, který nosil na prsteníčku od svých pětadvaceti let. V tunelu zpanikařil a museli udělat několik pokusů, aby mu vůbec nasnímkovali mozek. Ve dvacet hodin, po sérii nekonečných vyšetření, se konečně ocitl v klidu v pokoji. Přinesli mu večeri, skládající se z neidentifikovatelné zeleniny.

Nikdo za ním ještě nepřišel, aby mu to všechno vysvětlil, aby mu sdělil výsledky testů. Předávali si ho z oddělení na oddělení. Podle lékařské zprávy pobýval jedinkrát v roce 2014 v nemocnici v Lille kvůli problémům s kýlou. V Lille? Proč v severní Francii? Kromě matky ho se severem nic nespojovalo. Zvláštní bylo, že sice ztratil všechny vzpomínky, ale dokázal z paměti odrecitovat číslo zdravotního pojištění. Jeho jméno bylo zaevidováno v systému Amali a ve zdravotní pojišťovně. Gabriel Moscato tedy v roce 2020 skutečně existoval.

Seděl na jedné z postelí na oddělení krátkodobé péče, prohlížel si pravé předloktí a dotýkal se bílých míst. Podle jedné ze sester se jed-

nalo o laserové odstranění tetování. Když si místa pečlivě prohlížel, zjistil, že se tam původně nacházela písmena tvořící slovo „Julie“.

Nechal si tedy vytetovat a potom vymazat jméno své dcery. Chytil se rukama za hlavu. Nevěděl nic a mohl se z toho zbláznit!

V pokoji byla pevná linka, tak vytočil matčino číslo. Zoufale se potřeboval spojit s někým z rodiny. Neznámý hlas mu vysvětlil, že dům koupil před čtyřmi lety a že pokud si vzpomíná, bývalá majitelka pobývá v nějakém domově důchodců, ale neví kde.

Nechal spadnout sluchátko, jako kdyby měl olovené prsty. Jeho matce teď muselo být jedenaosmdesát let. Po smrti Gabrielova otce nikdy nechtěla odejít z malého domku, stojícího na předměstí Douai. „Umřu tady,“ říkala často. Proč se odstěhovala? Už dům nezvládala? Ještě pořád žije? Jestli zemřela, Gabriel už musel prožít její smrt. Bude ji muset prožít znovu?

Zůstal dlouho bez hnutí sedět. Ještě teď v duchu viděl svou matku v jejich pokoji pro hosty v Albionu. Přijela je navštívit ze severní Francie se svými starými kufry převázanými řemenem. Chtěla je povzbudit po Juliině zmizení. Pomohla Corinne přežít nejhorší období, zatímco on prohledával každý kout při pátrání po své dceři.

To se stalo před dvanácti lety. Před dvanácti lety!

Dovlekl se k oknu. Venku zářila světla v Sagas jako unavené hvězdy. Na západě už byly mezi světly větší mezery a jasněji tam svítala jen budova věznice se strážními věžemi, v nichž bděly ozbrojené stíny. Na horských svazích svítala jednotlivá světla jako vánoční ozdoby ztracené v prostoru.

Jedna z těch hvězd tam nahoře byla jeho domovem. Místem, kde se Julie narodila a kde vyrůstala. Kde žil s Corinne sedmnáct let... ne, teď už devětadvacet.

Nikdo neměl údolí rád, skoro nikdo ho neopouštěl. Zbytek světa byl příliš daleko. Lidi tu stárnuli a trouchnivěli, uvěznění mezi šedivými stěnami...

„Vypadni z tohoto města!“ křikl na něj Paul. Jeho hrubý hlas pořád ještě rezonoval v Gabrielových uších.

Vešla sestra, aby zkontrolovala, jestli je všechno v pořádku. Ano, zvenčí bylo. Ale uvnitř bylo všechno zdevastované jako po uragánu. Gabrielovi neustále běhaly hlavou obrazy těla ležícího na břehu mezi mrtvými ptáky a bílého ňadra ženy, která mohla být jeho dcerou. Trápil se tím, že Julii by teď bylo devětadvacet a představoval si, co všechno musela prožít bez něj a bez matky. Jestli je to opravdu její mrtvola, kde byla po celou tu dobu? Co musela vytrpět? A jestli je ta mrtvá nějaká neznámá žena, tak kde jeho dcera?

Gabriel si poškrábal místo bývalého tetování. Julie se někam ztratila, ale přesto byla tady, vrytá do jeho kůže. V duchu si představil, jak jde k nějakému odborníkovi a žádá ho o vymazání dceřina jména. Tetování si nechal zlikvidovat, aby na dceru zapomněl a udělal kříž za minulostí.

Jakmile oheň, jenž ho vedl k tomu, aby snesl bolest jehly namočené v inkoustu, vyhasl...

8.

Byl rád, když za ním konečně přišel neurolog, ačkoliv v duchu cítil úzkost. Doktor Zulan, přibližně čtyřicátník s brýlemi s dřevěnými obroučkami, se postavil k čelu postele.

Nejprve prolístoval dokumenty visící na pelesti a potom zvedl oči k pacientovi.

„Jak se cítíte?“

„Staře...“

Lékař se krátce zasmál.

„Kardiolog zkontroloval vaše výsledky, EKG a biologický nález jsou v normálu. Ani já jsem z neurologického hlediska nenašel žádnou anomálii. Symptomy, které jste popsal po příchodu na pohotovost, mě okamžitě přivedly na myšlenku, že se jedná o vedlejší účinek ischemické srdeční choroby. Anebo slabé poškození mozku. Následek náhlé zástavy přívodu krve do mozku. Podle zasažené části se to může projevit ochrnutím některého údu, zdvojeným viděním, nebo ve vašem případě, amnézií. Proto jsme nechali provést magnetickou rezonanci, ale žádné poškození jsem nenašel, což je příznivá zpráva, protože i slabé poškození může vést k mozkové mrtvici. Zbývají dva důvody...“

Zulan v ruce držel mobil. Podíval se rychle na displej a pak se pohledem zase vrátil k pacientovi.

„Tím jedním je cévní mozková příhoda, která je schopná globálně ze vzpomínek vymazat měsíce, a dokonce roky. Může se objevit kdykoliv, v jakémkoliv okamžiku, aniž bychom znali kompletní vědecké vysvětlení. Postihuje většinou lidi kolem padesátky, takže vy jste velmi dobrým kandidátem. Obecně může ztráta paměti trvat čtyřicet až osmačtyřicet hodin. V tomto období je pacient dezorientovaný a špatně si uchovává nejnovější vzpomínky. Neustále opakuje věty jako ‚Kdo jste?‘ nebo ‚Odkud jsem?‘“

„To ale není můj případ. Můžu vám přesně popsat všechno, co se stalo od rána. Problém není v tom, co se odehrálo potom, ale předtím...“

„Proto se orientuji spíš na druhý důvod. A ten bohužel není moc potěšitelný...“

„Prosím vás, doktore...“

„Mě na tom nejvíc překvapuje váš neuvěřitelný pocit časové kontinuity. Svou dávnou minulost si vybavujete, jako kdyby k ní došlo včera. Zeptejte se náhodně vybraných lidí. Nikdo vám nebude schopen pořádně říct, co dělal před čtrnácti dny, natož před dvanácti lety! Ale v obou případech jsou prožité věci uloženy tady, někde v mozku. Možná jsou někdy zkomolené, nebo úplně odlišné od reality, ale jsou tady, roztroušené a bdělé a čekají, až je znovu prožijeme. Jenomže nevíme, jak je hledat, nebo nám hledání nepřipadá nutné, protože je považujeme za zbytečné, nezajímavé...“

Uvědomil si, že Gabriel upřeně zírá na jeho mobil, jenž byl posledním výkřikem technologie, a strčil ho do kapsy.

„Nějaký mechanismu se ve vás dal do pohybu a vytvořil most mezi vaším životem v dubnu 2008 a dneškem a zakryl všechny osobní a sémantické události, které se odehrály během dvanácti uplynulých let.“

„Sémantické?“

„Myslím tím vštěpování informací přicházejících z okolního světa do paměti. Vzpomínáte si na Sarkozyho, ale ne na Macrona. Říká vám něco Černobyl, ale nevíte, že k podobné nukleární katastrofě došlo i v Japonsku. Nevzpomínáte si, že Michael Jackson nebo Whitney Houston jsou mrtví...“

Každé neurologovo slovo cítil Gabriel jako útok. Ani se nepohnul a nebyl schopen zahlédnout dno propasti.

„... jinak řečeno, zůstal jste zablokovaný v tom hotelovém pokoji, ve kterém jste usnul v noci z 9. na 10. dubna. Jste vězněm minulosti.“

„Ale jak je to možné? A proč se mi to stalo?“

„Všechno ukazuje na to, že jste se stal obětí toho, čemu v lékařském slangu říkáme atypická psychogenní amnézie. Vyskytuje se jen velmi zřídka, podobně jako déšť mrtvých špačků, ale přesto existuje. Postihuje krátkodobou i dlouhodobou paměť. Jako většina ostatních amnézií dokáže ušetřit procedurální paměť, tedy mechanismy. Jestliže jste se například během těch dvanácti let naučil jezdit na kole nebo plavat, nezapomněl jste to. Nikdy jsem se s takovým druhem amnézie nesetkal, ale ve vzácných případech skutečně existuje.“

Vytáhl z kapsy složené papíry a podal mu je.

„Vytiskl jsem pro vás pár článků, které jsem našel na síti.“

„Na síti?“

„Na internetu, pardon. Je pravda, že v roce 2008 internet ještě nebyl středobodem světa. Dnes přes něj běží všechno, všechno je zinternetováno. Telefony, počítače, televize. Na ulicích máte pocit, že si lidi mluví sami pro sebe, ale dělají to proto, že přes sluchátka v uších jsou propojeni se svými mobilními telefony. Dá se říct, že se náš vesmír scvrkl na čtyři písmena: GAFA. Google, Apple, Facebook a Amazon.“

Amazon? To Gabrielovi nic neříkalo. Letmo si prohlédl papíry, které držel v ruce, zatímco neurolog pokračoval ve vysvětlování:

„V roce 2015 se jedna dvaatřicetiletá Američanka jménem Naomi Jacobsová probudila v kůži patnáctileté puberťačky. Zapomněla sedmnáct let svého života...“

„Sedmnáct let...“

„V duchu ještě chodila na střední školu a bydlela u rodičů... Studie, která vyšla v roce 2017, zaznamenala třiapadesát případů, které během dvaceti let zkoumala v Nemocnici svatého Tomáše v Londýně. Lidi, kteří se, podobně jako vy, ocitli ve slepé uličce svých vlastních životů. Není to způsobeno nějakým zdravotním problémem, je to čistě psychická záležitost, způsob, jak uniknout nesnesitelné realitě, traumatu. Před nějakým mimořádně silným otřesem, který v jistý okamžik vašeho života vede k tomu, že mozek prostě uzavře všechny přístupy, aby se sám chránil.“

Sundal si brýle a začal si je čistit žlutým jelenicovým hadříkem. Gabrielovi v tu chvíli připomněl doktora Green v seriálu, jehož všechny díly viděl: *Pohotovostní služba*.

„Sestry mi vysvětlily případ vaší dcery. Studoval jsem v Lyonu, ale případ Julie Moscatové, která zmizela v Sagas, byl široce medializovaný... Promiňte, že o tom mluvím, ale říkal jsem si, že je v tom jistá spojitost. Trauma spustilo včera amnézii a možná to má souvislost s dramatem, které vámi tehdy otřásl. Je to ale jen jedna hypotéza z mnohých.“

Navzdory hluboké propasti, která se Gabrielovi otevřela pod nohama, spatřil záblesk naděje. Nejedná se tedy o neurodegenerativní nemoc a není blázen. Jeho bolest má jméno.

„Kdy se mi vrátí paměť?“

„Neexistují žádná pravidla a já k vám radši budu zcela upřímný. Může to trvat týdny, ale taky několik let. Některým lidem se paměť nevrátila nikdy. Je to naprosto individuální, souvisí to přímo s rozsahem traumatu. Musíte vědět, že v takovém případě není účinná ani hypnóza a neexistují na to žádné léky. Někteří lékaři také do-